

[גור חלון](#)

האם דנקנר ודירקטורים בדסק"ש יחזירו לחברה כסף שהפסידה רכישת "מעריב"?

ביהמ"ש אישר ניהול תביעה נגזרת נגד נוחי דנקנר ונושאי משרה בדסק"ש, בטענה כי עסקת הרכישה של "מעריב" גרמה נזקים חמורים לחברה: "יש בסיס לכאורי לטענה כי הדירקטורים בדסק"ש פעלו באופן פזיז" אלה לוי-וינריב 9/8/15

האם נוחי דנקנר ודירקטורים לשעבר בחברת דיסקונט השקעות (דסק"ש) יאלצו להחזיר כ-360 מיליון שקל לחברה בעקבות רכישת "מעריב" ב-2012?

שופט בית המשפט המחוזי בלוד, פרופ' עופר גרוסקופף, אישר היום (א') ניהול של תביעה נגזרת נגד דנקנר, בעל השליטה ויו"ר החברה לשעבר, חברי הדירקטוריון של החברה ונושאי משרה בה, בטענה כי עסקת הרכישה וההשקעה ב"מעריב" גרמה נזקים חמורים לחברה.

השופט קבע כי "די בחומר הראיות שהונח לפניי כדי להצדיק את המסקנה, שיש בסיס לכאורי לטענה כי הדירקטורים של דסק"ש פעלו באופן פזיז עת אישרו ביום 24.3.2011 את ההתקשרות בעסקת 'מעריב', וזאת מהטעם שלא הונח לפנייהם אפילו בסיס עובדתי מינימלי המאפשר דיון ענייני בעסקה אותה התבקשו לאשר".

התביעה הוגשה ב-2012 על רקע ההידרדרות הנמשכת במצבו הפיננסי של עיתון "מעריב", שאף הגיע בהמשך להקפאת הליכים ונמכר לידיים חדשות.

ב-24 במרס 2011 התבקש דירקטוריון דסק"ש לאשר את הצעת בעל השליטה דאז בחברה, נוחי דנקנר, להתקשר בעסקה לרכישת השליטה במעריב החזקות, המוציאה לאור של העיתון "מעריב". דירקטוריון דסק"ש קיים דיון של כשעה וחצי בהצעת העסקה, ובסופו אישר פה-אחד את ההתקשרות, בהתאם להצעה שהונחה לפניו. בעקבות החלטה זו השקיעה דסק"ש ב"מעריב" במהלך השנה וחצי שלאחר מכן סכום של כ-360 מיליון שקל, אשר רובו ככולו ירד לטמיון.

לטענת המבקשים, רמי אוסטרובסקי ויניב אוזנה, בעלי מניות של החברה, באמצעות משרד עו"ד רונן עדיני ומשרד עו"ד רם דקל, החלטת דירקטוריון דסק"ש בדבר רכישת "מעריב", כמו גם החלטות שהתקבלו לאחר מכן, שהביאו להגדלת ההשקעה ב"מעריב", התקבלו באופן רשלני ופזיז. עוד נטען כי לדירקטורים שקיבלו החלטות אלה יש אחריות כלפי החברה בגין ההפסד שנגרם לה.

החברה לא תמכה בעמדה זו וסירבה להגיש תביעה נגד הדירקטורים שקיבלו את החלטות ההשקעה ב"מעריב", ועל כן פנו אוסטרובסקי ואוזנה לבית המשפט בבקשה לאשר להם לנהל תביעה נגזרת בשם החברה - בקשה אשר אושרה היום על-ידי בית המשפט.

ההתדרדרות הכלכלית של "מעריב" הסתיימה אז במכירת העיתון לידיים חדשות במסגרת הליכי פירוק. באוקטובר 2012 ניתן צו הקפאת הליכים כנגד "מעריב" לבקשת דסק"ש, ובהמשך אישר בית המשפט המחוזי בתל-אביב (השופטת בדימוס ורדה אלשיך) את מכירת נכסי ופעילות קבוצת "מעריב" כ"עסק חי" לשני רוכשים שונים, בסכום כולל של 145 מיליון שקל.

בית הדפוס של "מעריב" נמכר לחברה של היזם עמוס מימון בתמורה לסכום של 65 מיליון שקל, ויתר נכסי "מעריב", ובכלל זה העיתון "מעריב", נמכרו לחברה בבעלות איש העסקים והמו"ל של העיתון "מקור ראשון", שלמה בן-צבי, בתמורה לסכום של 80 מיליון שקל. סכומים אלה הוזרמו לתוך "מעריב", ולא שולמו לדסק"ש.

ואולם, מצבו של העיתון המשיך להידרדר, ולפני כשנה רכשה קבוצת "ג'רוזלם פוסט" את "מעריב" באישור בית המשפט.

התביעה הנגזרת עוסקת בכספים שהשקיעה דסק"ש ב"מעריב" טרם קריסתו. לטענת המבקשים, החלטת דסק"ש לרכוש את השליטה ב"מעריב" בראשית 2011, תמורת כ-147 מיליון שקל, והחלטותיה להמשיך ולהשקיע ב"מעריב" עוד 200 מיליון שקל נוספים, וכ-24 מיליון שקל נוספים כערבות שניתנה לטובת בנק הפועלים - הן החלטות רשלניות ובלתי סבירות בעליל, אשר גרמו לחברה ולבעלי מניותיה נזק.

לטענתם, לא היה כל היגיון כלכלי בהשקעה ב"מעריב", שהיתה חברה כושלת, שרשמה אך ורק הפסדים מזה שנים רבות. נתונים אלה, נטען, היו ידועים לבעל השליטה ולדירקטורים כבר במועד קבלת החלטות - כבר אז היה ברור כי מדובר בעסקה בלתי סבירה כלכלית ונעדרת כל היגיון עסקי או כלכלי, שאינה לטובת החברה, שאינה משרתת את מטרת החברה, שאינה יוצרת כל סינרגיה עם עסקי החברה ואשר צפויה לגרום לחברה נזקים משמעותיים ביותר.

עוד נטען בתביעה כי התנהלותם הרשלנית של הדירקטורים באה לידי ביטוי, בין היתר, בכך שאישרו את ההשקעות ב"מעריב" מבלי שהוצגה בפניהם - לפי המידע המתפרסם באתר הבורסה - כל הערכת שווי או תוכנית עסקית סבירה ורצינית, שניתחה את שווי "מעריב" ושהבהירה כיצד לכאורה אמורה החברה להרוויח מהעסקה.

אלה טענו מנגד כי ההחלטה על רכישת "מעריב" התקבלה באופן שקול, בתום לב ובהיעדר ניגוד עניינים, וכי אף על-פי שלעסקת "מעריב" נלוו סיכונים מסוימים, לא היה מדובר בסיכון בלתי סביר. במועד בו התבצעה העסקה החזיקה דסק"ש בשתי חברות בתחום התקשורת, חברת סלקום וחברת נטוויז'ן, ולטענתם, ההחלטה על רכישת "מעריב" נבעה מרצונה של החברה לרכוש נכסי תוכן משמעותיים, בכדי לשמר את השקעותיה בתחום התקשורת אל מול המתחרות.

לכן, נטען, קבלת הערכת שווי ל"מעריב" כלל לא היתה רלוונטית, משום שתכלית הרכישה לא היתה לקדם את העיתון "מעריב" כשלעצמו, אלא לעשות שימוש בנכסי התוכן של "מעריב" לטובת עסקי דסק"ש.

השופט גרוסטקופף מבקר בהחלטתו את התנהלות חברי הדירקטוריון בעסקת מעריב, ומציין כי כי "דירקטוריון המקבל החלטה מבלי שתהיה לפניו ולו תשתית עובדתית מינימלית לצורך קבלת החלטתו, איננו פועל ברשלנות גרידא - הוא פועל בפזיזות"; וקבע כי מחומר הראיות שהונח לפניו עולה "כי קיים בסיס לכאורי לחשש שזה היה מצב הדברים ביחס להחלטת הדירקטוריון לאשר את ההתקשרות בעסקת 'מעריב'".

עוד צוין בהחלטה כי לא עצם המחסור בנתון זה או אחר הוא היוצר את החשש שמדובר בהחלטה שהתקבלה ללא תשתית עובדתית מינימלית, אחא מספר רב של ליקויים מצטברים.

"מחסור בנתון כזה או אחר, חשוב ככל שיהיה, עלול להוות במקרה המתאים רשלנות גרידא, אולם לא יצדיק בדרך-כלל מסקנה כי חברי הדירקטוריון נהגו בפזיזות. רק הצטברותם של מספר ניכר של ליקויים פרוצדורליים יצדיק מסקנה חמורה כי הכשל עולה לכדי פזיזות. לצערי, זהו הרושם הלכאורי המתקבל ביחס להחלטה בדבר אישור ההתקשרות בעסקת 'מעריב'", כתב.

בין היתר ציין גרוסטקופף כי מעבר לאמירות כלליות, לא הוצגה לדירקטוריון תועלת ממשית שרכישת "מעריב" עשויה להביא לדסק"ש. "לא בדיעבד ולא בזמן אמת לא הוצג לאיש הסבר מניח את הדעת, שאינו בגדר שימוש במנטרות חבוטות, לתועלת ממשית שתצמח לקבוצת דסק"ש מרכישת 'מעריב'", כתב.

המלך הוא עירום

עוד נקבע כי אין זה ברור אם הוצגה לדירקטוריון תמונה ברורה של הסיכונים הכרוכים בעסקת "מעריב". "לדירקטוריון נמסר כי מצבו של 'מעריב' בכי רע: החשיפה של העיתונות הכתובה מצויה בירידה, הכנסות 'מעריב' בשנים האחרונות נפלו, והיא נזקקה להלוואות בנקאיות. עובדות אלה הוצגו על-ידי מר דנקנר כהזדמנות לרכישת 'מעריב' במחיר זול וכיוצרות אתגר שבהבאת 'מעריב' לאיזון ולרווחיות", כתב.

עוד קבע השופט גרוסטקופף כי "הונחה בשלב זה, שלב הבקשה לאישור תביעה נגזרת, תשתית ראייתית מספיקה כדי ללמד כי לחברה עשויה להיות טענה טובה שהדירקטורים

המשיבים קיבלו את ההחלטה לאשר את עסקת 'מעריב' בפזיזות, באופן שאינו מאפשר להם להתבסס על הפטור מאחריות שהסדירה להם החברה. קביעה זו, ככל שתבוסס בהליך העיקרי, משמיעה לנו גם את המסקנה כי הדירקטורים המשיבים הפרו את חובת הזהירות שלהם כלפי החברה".